

KAPITOLA 3

HROBKA, SOUŘADNICE NEZNÁMÉ NYNÍ

V tmách se cosi pohybuje – stín vržený daleko, plazící se propastnou nocí. Jenže tenhle stín je něčím výjimečný: není ani živý, ani mrtvý.

Je to relikv... ozvěna. Projev přítomnosti dávných časů, zhouba, která nějak přežila, nějak našla způsob.

Našla *cestu*.

Teď už to vidí. Stále černější a černější, pohybující se, neustále se pohybující inteligence, ano. Mysl, ovšem bez formy a obsahu.

Nicméně – *přítomna* – zde.

Zavře oči. Nic to nezmění. Není vidět nic než propast, jen nicota, v níž žije ten stín.

V níž se tomu stínu daří.

V temnotě, ve věčné noci v její hlavě.

Ta nicota však není tichá. Je všechno, jen ne tichá. Je to kakofonie, zvuk tak hlasitý, že rozsvěcí každé nervové vlákno celé její existence, ačkoli ví, že fyzicky není nic slyšet.

Je to zvuk bolesti. Zvuk smrti. Zvuk tisíců a tisíců a tisíců duší křičících žalem a utrpením, než v jediném okamžiku vyhasnou. Bratři

a sestry. Synové a dcery. Matky a otcové. Pídata, větvánci, spřízněnci. Výtrusníci a opatrovatelky; vesmírní otcové a jejich bratři, jejich genoklastry a odnože. Zplozenci a potomci. Děti.

Celé generace živých, pozřené, jejich umírající výkřiky pohlcené a navěky ponechané jako pouhý odraz, uvězněné v temné nádobě vytvořené před staletími neobyčejnou, nelidskou silou.

Temnotou.

Stínem vrženým daleko.

A pak je tu ještě jeden zvuk. Hlas z dávné minulosti. Je vzdálený, volání rozléhající se obrovským údolím času a prostoru.

Ten hlas je děsivý.

Ten hlas je tak známý jako její vlastní.

BRZY.

Otevře své zlaté oči. V místnosti je světlo a milosrdné ticho. V uších jí zvoní, náhlá absence výkřiků je téměř stejně bolestivá, ozvěna toho hlasu jí dosud doznívá v hlavě.

Pomalou, pomaličku si vzpomíná, kde vlastně je. Vleže na podlaze mžourá po světě kolem sebe, zvedne ruku a dotkne se své tváře. Je teplá a vlhká, krev na konečcích prstů je jasně modrá jako pantorská obloha.

Místnost je osvětlena mihotavým plamenem, který osvětluje také podstavce z meteorického železa, a vedle podstavce leží maska ze stejné hvězdné hmoty. Maska je od ní odvrácená. Jemně se pohupuje, jako by ji tam právě někdo hodil.

Upřeně zírání na její zadní stranu, na křivku prázdnoty, temnoty, hlubokého stínu.

A znovu uslyší ten hlas.

BRZY.

BRZY.

Zavře oči a usne, vymění jednu noční můru za druhou, v té nejhlubší noci a v nejhlubším prostoru.

Probudí ji jiný zvuk, technický, moderní. Zvedne se z hnízda a překonává tepání v hlavě a bolest končetin.

Protože je nemůže nechat čekat. Ano, jsou trpěliví. Nesnesitelně trpěliví.